

JÁNOSHÁZY GYÖRGY

Előadás után

*Az elcsépelet darabnak vége régen,
színész, közönség elment már, sötétben
tátong a nézőtér – de a szakadt,
poros függöny valahogy fennakadt,*

*s az üres színpadon magányos árnyék
hajlong, az elmaradt tapsokra vár még,
és észre sem veszi, hogy odalenn
nincs egy hüvelykenyi emberfia sem,*

*csak bentlakó patkányok háborúznak
pár falatért a széksorok alatt;
eszébe sem jut, hogy a fennakadt*

*behemót függöny bármikor kicsúszhat
a Sors markából, s egy kő súlyú bojt
úgy agyoncsapja, mint posztós a molyt.*

Holtvágányon

*Rozsdázó holtvágányra félretelve
alszik a kiérdemesült vonat,
nem hull szilaj szikrája, mint a polyva,
mindegy neki hajnal, dél, alkonyat.*

*Mellette száguld el a duhaj élet,
a hipermodern mammutmozdonyok;
az övében tűz és füst már nem éled,
vastestében élő szív nem dobog.*

*De öröklét ez inkább, mint halál:
élvezi a megérdemelt nyugalmat,
nem árt neki többé se hó, se harmat.*

*Fapadjain gazdátlan macska hál,
és egy lélekkel nap- s éjszakahosszat
ócskavas-mennyországról álmodoznak.*

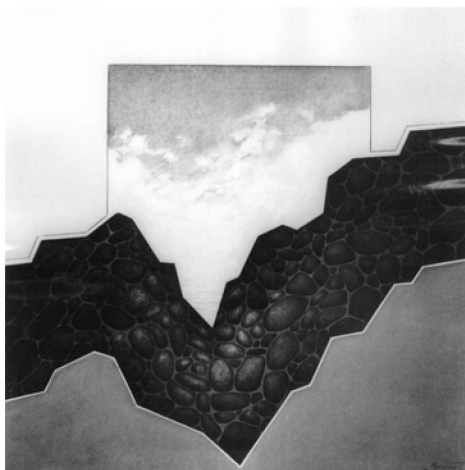
Burleszk szonett az elmúlásról

*Az órában sántán döcög az inga:
gém, melyet célba vett egy fránya flinta;
szived, a szorgos kis szivattyú-himba,
úgy nyekereg, mint szétpüfölt marimba.*

*Elkókadtt rég a rétek kankalinja,
a nyárból sem maradt, csak száraz inda;
kopott zakódból kifakult a minta,
kopott tolladból kifogyott a tinta.*

*Mohó szájad tátog csak egyre, mintha
végbúcsuja előtt a csalafinta
életből még egy utolsót nyalintna –*

*de pálcájával üstökön legyint a
Fekete Angyal, s gúnyjal rád kacsintva,
füledbe súgja: Gyerünk formalinba!*

SZAKÁCS IMRE: GÖRGETETT KÖVEK (1995)